

dustrianlæg eller om en mindre dygtig Bestyrelse. Jeg er i den Grad stemt for en højere Beskatning af Brændeviin, at jeg kunde stemme for, at en saadan Forhøielse blev indført, selv om det ikke var nødvendigt at flaffe en forøget Statsindtægt tilveie. Den ærede Finantsminister ansførte som sin første Betænkkelighed ved en Forhøielse af Brændeviinsafgiften, at Brændeviin var en Nødvendighed for en stor Deel af Befolkningen. Det kan jeg kun til en vis Grad indrømme. Brændeviin er ingen egentlig Nødvendighed, og for en stor Deel af Befolkningen er den endog saa en Ulykke. Jeg mener hermed ikke den maadeholdne Brug af Brændeviin, men jeg mener Misbrugen af Brændeviin. At der er gaaet et fristere og kraftigere Liv gjennem det danske Folk i de sidste 18 til 20 Aar er unægteligt; samtidigt dermed har der ogsaa rørt sig en bedre Aand i den arbejdende Klasse, der stræber efter at komme frem; jeg troer ogsaa, at det maa indrømmes, at der i de senere Aar er blevet raft den en villig Haand fra de andre Classer, men den værste Modstand mod, at disse Bestræbelser skulle krones med Held, gjør sig paa Landet — jeg taler kun om Forholdene paa Landet, thi de ere de eneste, jeg personlig kjender — gjælbende gjennem to Ting; den ene er den, at den arbejdende Klasse i Almindelighed ikke har nogen Frygt for, ikke føler nogen Skam ved at komme under Fattigvæsenet, den anden er Brændeviin. Brændeviin er den Ulykke, som paa mange Steder forhindrer Fremgangen blandt den nævnte Klasse af Befolkningen. Jeg troer derfor, at der er fuld Anledning til at tage under nøie Overveielse, om man ikke, naar man overhovedet vil flaffe nye Indtægter tilveie, bør henvende sin Opmærksomhed paa en Forhøielse af Brændeviinsafgiften. Man har ansført derimod, at man ved at forhøie Brændeviinsafgiften let vil bevirke en mindre Forbrug og derved forseile den Hensigt, som man havde med Forhøielsen, nemlig at flaffe Statskassen en større Indtægt; men dertil skal jeg svare, at saa reduceret er Statskassen dog endnu ikke, at en Tilbagegang i denne Indtægt skulde kunne have nogen stor Betydning for den; i ethvert Fald kunde man jo saa tage under Overveielse, hvorledes man

skulde flaffe Statskassen andre Indtægter istedet. Hvis denne Rilde til Indtægt aldeles skulde ophøre at flyde, vilde jeg ansee det for en Ulykke og Velsignelse for Landet.

Med Hensyn til selve det foreliggende Lovudkast skal jeg udtale min Anerkjendelse af, at Finantsministeren har forladt det Grundlag, som forelaa i Krigsskatloven af 21de Marts 1864, og jeg maa saaledes udtale mig i bestemt Opposition imod, hvad der blev yttret af det ærede 7de Medlem for 1ste Kredts (David). En af hans Hovedindvendinger mod det foreliggende Lovudkast var, at det indeholdt en Afvigelse fra de tidligere Principer; han rettede altsaa en Vebredelse imod det for Mangel paa Stabilitet. Jeg kan med Hensyn her til i det Hele henholde mig til, hvad det ærede 12te kongevalgte Medlem (Fischer) yttrede, men jeg skal dog dertil sōie, at, naar den ærede 7de Landssthingsmand for 1ste Kredts fandt sig tilfredsstillt ved Principet i den tidligere Krigsskatlov, saa ligger dette vistnok for en stor Deel deri, at han ikke, saaledes som mange af os Andre, har følt Ulemperne ved at skulle bringe det til Udførelse. Forskjellen imellem dette Lovudkast og den tidligere Krigsskatlov ligger hovedsageligt i det i denne sidste anvendte Repartitionsystem og i den deri foretagne Combination af en Hartkornsskat og en Formuesskat. Hvad først Repartitions- eller Contingentsystemet angaaer, da skal jeg ikke dvæle ret længe derved, thi det 12te kongevalgte Medlem har allerede omtalt og efter min Ansnuelse klart godtgjort de Mangler, der klæbe ved det. Jeg skal dertil kun sōie, at jeg som Amtsraadsmedlem har havt Leilighed til at erfare, hvilket Vanstækeligheder det havde at fordele den ringe Deel af Krigsskatten, hvis Fordeling var overladt til Amtsraadet, paa de forskjellige Communer i Amtet. Der var i det Amtsraad, hvoraf jeg var Medlem, ikke den ringeste Meningsforsjtel; der var gjort alle mulige Forarbejder for at træffe en saa retfærdig og ligelig Fordeling som muligt; der var, som sagt, fuldkommen Enighed tilstede, og denne Enighed endte saa med, at, da vi gif bort, vare vi alle misfornøiede med det Værk, som vi havde fuldført. Combinationen af en Hartkorns- og en Formuesskat anseer jeg det ogsaa for overor-